

Arrest

nr. 106 683 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2012 met referentnummer X.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 augustus 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 4 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.03.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Tunesische

[....]

om de volgende redenen geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- Foto's waarvan geen datum valt af te lezen: zonder datum kan niet nagegaan worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen ze geen bewijs voor de duurzaamheid van de relatie.
- Verklaringen op eer door derden: verklaringen op eer kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Bovendien voldoet betrokkene niet aan de vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene legt als bewijs hiervan een attest van de mutualiteit voor waaruit blijkt dat de Belgische partner een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt sedert 16.08.2011. Uit het attest blijkt echter enkel de uitkering van december en januari die respectievelijk 423.7€ en 1101.62€ bedraagt. Aangezien geen bewijzen werden voorgelegd van andere maanden, kan enkel met deze twee rekening gehouden worden. Gezien het feit dat voor een gezin bestaande uit twee volwassenen de armoede - risicogrens is vastgelegd op 1459.5€, ligt het inkomen van de referentiepersoon ruim onder deze grens. De kans dat de Belgische referentiepersoon betrokkene effectief ten laste kan nemen is bijgevolg klein en het risico dat betrokkene en/of de Belgische referentiepersoon ten laste zullen, vallen van de Belgische openbare overheden is zeer reëel.

Bijgevolg is niet aangetoond dat de Belgische partner voldoet aan de hierboven vermelde vereiste van artikel 40ter.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 2°, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3.2.b van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De vreemdeling die wettelijk met een Belg verblijft moet zoals de vreemdeling die wettelijk met een Europees verblijft de duurzaamheid van hun relatie bewijzen.

Artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 2° en 40ter (voor die laatste in zoverre het naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de wet verwijst) vormen de omzetting in Belgisch recht van artikel 3.2.b van de richtlijn 2004/38/EG en moeten dus in overeenkomst met dit artikel geïnterpreteerd worden.

In haar mededeling van 2.7.2009 sprak de Europese Commissie zich uit over de bewijsmiddelen die gebruikt konden worden:

"Partners met wie een EU-burger een deugdelijk bewezen feitelijke duurzame relatie heeft, vallen onder artikel 3, lid 2, onder b). Personen die op grond van een duurzaam partnerschap aanspraak kunnen maken op de 'uit de richtlijn voortvloeiende rechten, kan zo or den gevraagd bewijsstukken over te leggen waaruit blijkt dat zij partners van een EU-burger zijn en dat het partnerschap duurzaam is. Het bewijs kan worden geleverd met elk passend middel".

De wet van 8.7.2011 die artikelen 40bis en 40ter van de wet wijzigde zegt niets over de bewijsvoering in die materie.

Artikel 11 van het KB. van 17.5.2007, dat later door de Raad van State per arrest 201.374 van 26.2.2010 vernietigd werd, bevatte ook geen regeling daaromtrent

Dit artikel verving de omzendbrief van 30.9.1997, waarvan punt 4 als volgt luidde:

"4. Duurzame relatie.

Zowel een heterosexuele als een homoseksuele relatie komt in aanmerking.

Het kan gaan om een relatie die begon op het moment dat beide partners nog in het buitenland verbleven of om een in België bestaande relatie.

Het duurzame karakter van de relatie dient door de aanvragers te worden bewezen. Dit bewijs kan bestaan uit betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal facturen en der gelijke ».

Verzoeker en zijn partner hebben getuigenissen en foto's neergelegd en hebben bewezen dat ze werkelijk samenwonen.

Waar tegenpartij verklaart waarom de (ongedateerde) foto's niet als een voldoende bewijs beschouwd kunnen worden, worden de getuigenissen niet aanvaard aangezien ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoest worden".

Die redenering is zo algemeen dat het ten aanzien van iedere getuigenis gevolgd zou kunnen worden en heeft als gevolg dat een duurzame relatie niet door getuigenissen bewezen zou kunnen worden. Zodoende voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan de wet, of ten minste aan artikel 3.2.b van de richtlijn."

2.1.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient er te worden vastgesteld dat overeenkomstig deze wetsbepaling de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers aangegeven dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu hij enerzijds niet afdoende aantoonde dat hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met zijn Belgische partner zoals vereist door de Vreemdelingenwet en anderzijds niet blijkt dat is voldaan aan de vereiste gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Raad stelt vast dat verweerder hierbij telkens toelicht op basis van welke gegevens en bevindingen hij tot zijn besluit komt. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als

de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De Raad merkt op dat, daargelaten de vraag naar de directe werking van het door verzoeker ingeroepen artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG, verzoeker zich hoe dan ook niet dienstig kan beroepen op een schending van deze richtlijn. Artikel 3 van deze richtlijn stelt immers dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of die zich bij hem voegen. De richtlijn is dus niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden en geen gebruik maakten van het vrij verkeer van personen en dus ook niet op de familieleden die bij hen verblijven. Verzoeker, van Tunesische nationaliteit, verzocht om een verblijf van meer dan drie maanden in België in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu. Het is louter aan het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die geen gebruik maakten van het vrij verkeer verblijfsrechten kunnen ontlenuen. Een schending van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG kan dan ook in casu niet dienstig worden ingeroepen.

2.1.2.3. Artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat, naar analogie met de regeling die geldt in de situatie waarin er wel een grensoverschrijdend aspect aanwezig is, het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager immers vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van een relatie. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker geeft met zijn betoog aan dat het motief op grond waarvan de voorgelegde getuigenverklaringen niet worden aanvaard zo algemeen is dat het ten aanzien van iedere getuigenis gevolgd zou kunnen worden en dat aldus een duurzame relatie niet door getuigenissen bewezen zou kunnen worden. Hij stelt dat aldus een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag voorgelegde verklaringen op eer van derden *“niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden”*. Op grond van deze motivering kan

niet worden vastgesteld dat verweerder, in strijd met de vrije bewijsvoering, op algemene wijze stelt dat bewijzen op eer van derden niet kunnen worden aangevoerd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Wel wordt aangegeven dat deze op zich genomen geen afdoende bewijs kunnen uitmaken van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, omdat verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Op grond van deze motivering wordt niet uitgesloten dat dergelijke verklaringen op eer van derden samen genomen met andere bewijsstukken wel degelijk worden aanvaard als afdoende bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. In casu is het niet betwist dat verzoeker voor het overige enkel ongedateerde foto's overmaakte. Verzoeker betwist het motief niet dat deze foto's geen bewijs vormen voor de duurzaamheid van de relatie, omdat zonder datum niet kan worden nagegaan wanneer deze foto's zijn genomen. Gelet op het gegeven dat de verklaringen op eer van derden zijn opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoeker en/of zijn partner en dergelijke verklaringen slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegedicht en gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat voor het overige geen bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder loutere verklaringen op eer van derde personen niet weerhoudt als afdoende bewijs van het gegeven dat de partners een duurzame en stabiele relatie hebben. Verweerder kon hierbij ook wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

Verzoekers betoog dat een voorwaarde zou worden toegevoegd aan de wet kan aldus niet worden aanvaard. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting de motivering in de bestreden beslissing niet dat hij niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40bis of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7.1.c van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Tegenpartij oordeelde dat verzoeker onvoldoende bewees dat hij over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

Die voorwaarde vormt voor gezinsleden van vreemdelingen in het kader van artikelen 10 en volgende van de wet een omzetting van artikel 7.1.c van de richtlijn 203/86/EG.

Op straffe van schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet moet die voorwaarde voor gezinsleden van een Belg niet strenger geïnterpreteerd worden dan voor gezinsleden van een vreemdeling.

De eis om over voldoende bestaansmiddelen heeft als doel dat de vreemdeling die de gezinshereniging aanvraagt niet ten laste van de Belgische Staat zal vallen, dit betekent geen sociale hulp zal ontvangen.

Artikel 7.1.c van de richtlijn luidt immers als volgt:

"1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

(...)

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ».

Er werden twee stukken m.b.t die voorwaarde meegedeeld, namelijk:

- Een attest van de christelijke mutualiteit waaruit blijkt dat mevrouw [D. K.] sinds 16.8.2011 arbeidsongeschikt is, dat ze in januari 2012 een uitkering van 1.101,62 € ontvangen heeft, en dat ze in december 2011 een uitkering van enkel 423,7 € ontvangen heeft omdat de periode van 13.12.2011 tot 31.12.2011 door vakantiegeld gedekt was;
- Een koopakte waaruit blijkt dat ze sinds 29.6.2005 eigenares is van een huis dat toen voor 255.000 € gekocht werd.

Verzoeker en Mevrouw [D. K.] voegen toe dat er geen hypothecaire lening gedaan werd.

Er werd in de bestreden beslissing geen enkele rekening gehouden met het feit dat Mevrouw [D. K.] eigenares van haar huis is, terwijl dit betekent dat de kans dat ze en verzoeker ooit een sociale hulp zouden kunnen vragen en ontvangen nihil maakt.

De bestreden beslissing schendt aldus artikelen 40ter en 62 van de wet.

Indien Uw Raad van mening is dat tegenpartij tengevolge van de wet enkel inkomsten, en dus niet de eigendom van onroerende goederen in rekening mag houden, schendt de bestreden beslissing ten minste artikel 7.1.c van de richtlijn 2003/86, samengelezen met artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Verzoeker en Mevrouw [D. K.] voegen toe dat Mevrouw [D. K.] ook eigenares is van beleggingsproducten ter waarde van 123.342,6 € (stuk 2).”

2.2.2. De Raad stelt vast dat het tweede middel dat verzoeker aanvoert tegen de bestreden beslissing volledig is gericht tegen een tweede, overtollig motief dat ten grondslag ligt aan deze beslissing, met name het motief dat niet is aangetoond dat de te verzoeken Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is dan ook niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° en § 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet immers in cumulatieve voorwaarden: verzoeker moet zowel aantonen dat hij een duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt met zijn Belgische partner als dat deze Belgische onderdaan over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De vaststelling dat niet op afdoende wijze het bestaan van een duurzame en stabiele partnerrelatie is aangetoond, volstaat als determinerend motief om de bestreden beslissing te onderbouwen. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij het tweede middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Het tweede middel is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS